

DANUBIUS

UNIVERSITAS

NEVROZE POEMATICE SAU POEZIA DIN VISCERE

Alina Beatrice Cheșcă¹

Motto: “Mi-e dor de un vin. De fapt, nu de vin, de ora aceea albastră care vine tiptil ca un prestidigitator și-mi scoate eșarfe din mâneci și porumbei din sân. Ce teribilă terapie îmi aplic eu scriind.” (Nora Iuga)”

Vară indiană, cu așteptări de Poezie, cu vis înălțat către cer... În aer miroase a nesfârșit și a speranță. S-a mai născut o carte, asemenea unui strigăt plin de lumină.

Sorina Alexandra Istode, cu ale sale “Nevroze poetice”, volumul său de debut, ne oferă darul neprețuit al propriului suflet. Sorina simte, Sorina iubește, Sorina visează, Sorina strigă, Sorina scrie,... Prin inima ei trec Poezia, iubirea, durerea, Bacovia, King, mirosul de cafea din zorii inspirației. Viața și moartea, mereu împreună....

*

Poemele Sorinei au tonalitatea unor epistole născute dintr-o captivitate dureroasă, dar și din libertatea visului de neoprit, din iubire și durere. Poetesa nu ne oferă doar un volum de versuri bine scrise, ci propriu-i suflet conturat în cuvinte (ce minunat confesional!), un mod de căutare a identității sale umane și poetice:

“Ceilalți, nu mă cunosc aproape deloc.

N-au habar ca plâng la filme, sau că nu-mi încep nici măcar o dimineată fără cafea.” (Lacrimi rezervă)

“în sufletul meu, n-a fost nici prea frig, nici prea cald. În schimb, mi-a fost prea mult haos, prea puțin liniște

Aceeași sete de lectură, aceeași dependență de cafea, aceeași iubire pentru artă, deși nu-mi voi permite nicicând achiziționarea tablourilor cu picturi celebre.

Și totuși,

sunt aceeași rebelă, cu păr colorat, cu frici de lume, dar fără frică de moarte.” (Cu frici de lume, fără frică de moarte)

Titlurile poemelor sunt pline de esență și pot constitui ele însele un poem revelator, în care Sorina își spune povestea intensă a vieții și a iubirii: *Lacrimi rezervă, Cu frici de lume, fără frică de moarte, Eu vreau să-ți fiu, tu crezi că meriți, Cel mai frumos ținut, Singura poetă anonimă care a încercat să zboare,*

¹ Conf.univ.dr., Universitatea Danubius din Galați

E-ntuneric în mine, Dumnezeuul meu, Abandonez lumea cuibărindu-mă-n tine, Galaxii interioare, Voi respira soare, Inima-ți era minusculă, Musafirul psihozelor mele, De dragul..., Întoarsă cu fața spre iad, Frumusețea fizică maschează nebănuita suferință, Miezul fericirii, Mi-ai fost un Dumnezeu mai mic, Atunci când n-apucam să visez..., Lumina-n mine (sfârșitul coșmarului), Suflete acoperite de nori, Plasture pe inimă, Dorul (n-ar fi călcat încălțat pe sute de inimi), Manifest înspre diminuarea simțămintelor, Să închid draperiile către lume..., Repară-mă!, Nu cunoșteam singurătatea și nici frica, Să te desprinzi din mine, Cu propriile tălpi, murdare de pământ..., Fericirea-i o scoică mov, Trup prea strâmt, Veșmântul preferat al cărnii mele, Sunt dată toată, Îți voi lipsi, ACASĂ devenise NICĂIERI, Zâmbet strivit, păpușă defectă, Personaj al poveștii, Mereu au plecat ceilalți, Fuga.

Acestea, după cum se poate vedea, sunt extrem de elocvente, fiind expresia unei tematici evolutive.

Pentru Sorina, iubirea este centrul universului său, sursa poeziei interioare și exterioare (deși adevărata sursă este însuși sufletul său), paradisul visat, salvarea și evadarea dintr-o viață deloc ușoară:

“Aceași iubire neîmplinită.

sursa inspirațională a peste 90 % din scrieri” (Cu frici de lume, fără frică de moarte)

Sau:

“Vreau ca tu sa-mi redevii haina preferată.” (E-ntuneric în mine)

“Pe gâtul tău,

au prins glas

poeme mii.

Pe gâtul tău,

le-am permis literelor,

să venereze cum știi mai bine,

iubirea ce ți-o port.” (Abandonez lumea cuibărindu-mă-n tine)

În jurul celui de care este îndrăgostită (real sau ideatic?) se coagulează trăiri intense, tensiuni, speranțe, deziluzii.

“În nopțile-nvelite-n coșmar, te despărțeam în silabe, iar apoi, m-agățam în gând de-un urlet,

ce-n lumea ta, fusese totdeauna mut.” (Modalitatea preferată de joacă)

Și iată sursa poeziei. Timpul afectiv generează metafore metafizice; există aici o determinare temporală cu adevărate frumuseți interioare, cu o memorie a trăirilor, a fascinației, a iubirii totale:

“Diminețile,

te descompun în piese de puzzle,

iar serile

te transform în artă,

venerându-te-n versuri.” (Musafirul psihozelor mele)

Poezia Sorinei este uneori viscerală și pune în lumină un detaliu plenar al sentimentelor, cu intenția de a ajunge la rolul fundamental al poeziei (și al scrierii în general) – acela de a transmite, a comunica lumii strigătul propriului suflet:

“Voi avea aceeași tristețe sfâșietoare pe chip, (...)

Lângă mine, vei simți furie.

Vei simți durere.

Frumosul, haosul,

liniștea, moartea și viața

își vor face culcuș

în propria-mi existență.” (Galaxii interioare)

Inima tinerei poetese este, fără îndoială, un creuzet de trăiri intense, de sentimente copleșitoare, de furtuni sufletești adesea greu de dus, Sorina fiind și un suflet în căutare absolutului.

Nefericirea provocată de iubire pare să provoace o profundă dezarticulare din rădăcini a lumii interioare:

“În lipsa ta,

E întuneric în mine.

Atât de întuneric,

încât,

am impresia că becurile sufletului,

vor rămâne arse pe vecie.” (E-ntuneric în mine)

Există în poezia Sorinei un anume tragism (“Eu sunt pricepută în a livra lacrimi, durere, vină”), moartea aparând ca un leitmotiv, ca o expresie a durerii dintotdeauna pulsând în inima sa, durere care nu este reprimată, ci scoasă la iveală la fiecare pas (poem-pas). Thanatosul există constant în viața și creația sa și nu știm dacă iubirea, Erosul, este cel așteptat pentru a-i fi salvare sau dacă Thanatosul apare tocmai din absența iubirii în forma sa ideală, visată, căutată... Poetesa se confesează dramatic:

“poate că,

atunci când am ieșit pe balcon să întind rufe,

ar fi trebuit de fapt, să mă arunc.

Aș fi murit frumos,

Cu pletele roșcate curgând pe umeri

și mii de temeri,

date pe mute.” (Singura poetă anonimă care a încercat să zboare)

Iar apoi urmează câteva versuri surprinzătoare, extrem de intense și chiar remarcabile:

“ S-ar fi vorbit despre mine la știri.

“Astăzi, s-a stins din viață, singura poetă anonimă, care a încercat să zboare”

Cadrelle cu aripile improvizate din cearșafurile albe,

mi-ar fi construit o imagine angelică.

Nimic n-ar fi putut fi mai minunat. “ (Singura poetă anonimă care a încercat să zboare)

Dar căderile sunt mereu însoțite de înălțări, de o nouă forță (sau mereu aceeași?) dătătoare de energie creatoare. Sau poate că însăși această energie a iubirii și a creației este cea care o readuce la viață pe tânăra atât de fragilă și, în același timp, atât de constantă în căutarea și descoperirea puterii interioare.

“De-atunci,

în mine ai devenit artă.

Te-am venerat,

mușcând din carnea ta

cu pofta unui animal flămând” (Invidia florilor)

Și alte câteva versuri revelatoare în acest sens:

“Din contră, îmi amplifici bucuria.

Ești visul de care mă țin,

speranța ce prinde încet dar sigur rădăcini,

iluzia ce în curând va deveni realitate pură.” (Musafirul psihozelor mele)

Iată și un adevărat strigăt de speranță și optimism, o victorie a vieții, a Erosului, a energiei vitale:

“de dragul florilor ce pun stăpânire pe grădinile bunicilor,

ale căror palme, trădează munca asiduă,

agăța-te de viață!

Îndrăgostește-te!

Permite-i inimii să bată de 3 ori mai tare

decât o făcea ieri.” (De dragul)

Și mai departe, în poemul *Miezul fericirii*:

“Să ne fie existența îmbrăcată în parfumuri florale

Să ne fie dorul,

motivul pentru care nu ne dorim nicicum să închidem ochii,

în nopți prea lungi,

de frică.

Frica visării.”

Tristețea, nefericirea, singurătatea sunt dintotdeauna exorcizate prin lectură și scris, acestea fiind, de fapt, un *modus vivendi* pentru Sorina Istode. Iată ce metaforă interesantă folosește poeta, un detaliu minunat elogiatic, expresie a unei esențe interioare:

*“Poezia,
e un scaun incomod din lemn,
pe care,
uneori,
mă așez să-mi trag sufletul.” (Scaun incomod de lemn)*

Poezia sa reprezintă sublimarea tristeților adânci, evadarea într-un spațiu ideal și salvator. Poezia este ființare, este rostul vieții tinerei poetese în căutarea trăirilor înalte și a refugiului în cuvântul așternut pe hârtie.

Putem spune ca meritele volumului “Nevroze poetice” nu țin doar de talentul cu care Sorina Istode reușește să își redea trăirile, ci și de capacitatea sa de a crea total lucid o hartă a propriilor tristeți, neputințe, visuri, fericiri.

*

Vară indiană, cu fiorul așteptării.... În calea sa către propria-i inimă, Sorina Istode – Muza - ne-a îmbogățit cu un dar minunat, născut din iubire și care în iubire va trăi mereu. Sorina iubește, Sorina visează... Din athanorul său, se înalță Poezia.